

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 6 września 2022 r.

**Opinia do ustawy o szczególnych rozwiązaniach w zakresie niektórych źródeł ciepła
w związku z sytuacją na rynku paliw**

(druk nr 795)

I. Cel i przedmiot ustawy

Ustawa zapewnienia wsparcia dla dużej grupy gospodarstw domowych, wspólnot mieszkaniowych, spółdzielni mieszkaniowych, podmiotów wrażliwych wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 4 ustawy poprzez pokrycie części nakładów wynikających ze wzrostu kosztów ogrzewania. Następuje to przez:

- 1) wprowadzenie mechanizmu ustalania przez przedsiębiorstwo energetyczne wytwarzające ciepło średnich cen wytwarzanego ciepła dla odbiorców ciepła na potrzeby gospodarstw domowych i potrzeby użyteczności publicznej, zwanych dalej „średnimi cenami wytwarzania ciepła z rekompensatą”, dla których przyjmuje się wartość:
  - a) 150,95 zł/GJ dla ciepła wytwarzanego w źródłach ciepła opalanych gazem ziemnym lub olejem opałowym,
  - b) 103,82 zł/GJ dla ciepła wytwarzanego w pozostałych źródłach;
- 2) wprowadzenie rekompensaty dla przedsiębiorstw energetycznych wytwarzających ciepło i stosujących średnią cenę wytwarzania ciepła z rekompensatą wobec odbiorców ciepła, a także możliwości udzielenia przez gminę takiemu przedsiębiorstwu dodatkowej rekompensaty na podstawie uchwały rady gminy;
- 3) wprowadzenie wsparcia finansowego w postaci jednorazowego dodatku dla gospodarstw domowych, w których głównym źródłem ciepła jest kocioł na paliwo stałe, kominek, koza, ogrzewacz powietrza, trzon kuchenny, piecokuchnia i piec kaflowy na

paliwo stałe zasilanych peletem drzewnym, drewnem kawałkowym lub innym rodzajem biomasy, kocioł gazowy zasilany skroplonym gazem LPG, oraz kocioł olejowy, wpisane lub zgłoszone do centralnej ewidencji emisyjności budynków, o której mowa w art. 27a ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów oraz o centralnej ewidencji emisyjności budynków, wynoszącego:

- a) 3000 zł – w przypadku, gdy głównym źródłem ciepła jest kocioł na paliwo stałe zasilany peletem drzewnym albo innym rodzajem biomasy, z wyłączeniem drewna kawałkowego,
  - b) 1000 zł – w przypadku, gdy głównym źródłem ciepła jest kocioł na paliwo stałe, kominek, koza, ogrzewacz powietrza, trzon kuchenny, piecokuchnia albo piec kaflowy na paliwo stałe, zasilane drewnem kawałkowym,
  - c) 500 zł – w przypadku, gdy głównym źródłem ciepła jest kocioł gazowy zasilany skroplonym gazem LPG,
  - d) 2000 zł – w przypadku, gdy głównym źródłem ciepła jest kocioł olejowy;
- 4) wprowadzenie wsparcia finansowego dla podmiotów wrażliwych, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4 ustawy:
- a) które ponoszą koszty zakupu węgla kamiennego, brykietu lub peletu zawierających co najmniej 85% węgla kamiennego, peletu drzewnego albo innego rodzaju biomasy, gazu skroplonego LPG albo oleju opałowego, wykorzystywanych na cele ogrzewania, w związku z wykonywaniem przez te podmioty ich podstawowej działalności,
  - b) których główne źródło ciepła jest wpisane lub zgłoszone do centralnej ewidencji emisyjności budynków, o której mowa w art. 27a ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów oraz o centralnej ewidencji emisyjności budynków.

Ustawa przewiduje też, że:

- 1) w roku 2023 Rada Ministrów może, w drodze uchwały, na wniosek Prezesa Rady Ministrów, upoważnić ministra właściwego do spraw finansów publicznych do udzielenia Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych, o której mowa w ustawie z dnia 17 grudnia 2020 r. o rezerwach strategicznych, pożyczki ze środków budżetu państwa do kwoty 8 600 000 000 zł na finansowanie zadań związanych z przeciwdziałaniem sytuacjom kryzysowym na rynku surowców energetycznych;

2) podmioty, o których mowa w art. 7a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym, którym w drodze decyzji administracyjnej wydano polecenie zakupu węgla energetycznego i sprowadzenie go do Polski, lub spółki dominujące w rozumieniu art. 4 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych wobec tych podmiotów mogą, jeżeli prawidłowa realizacja polecenia tego wymaga:

- a) zaciągać kredyty na rynku krajowym lub zagranicznym,
- b) pozyskiwać limity na gwarancje bankowe lub limity na akredytywy bankowe,
- c) pozyskiwać limity kredytowe na transakcje skarbowe zabezpieczające ryzyko zmienności kursu walutowego lub ryzyko zmienności cen węgla
– w okresie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia 30 kwietnia 2023 r., których termin spłaty lub wygaśnięcia przypada przed dniem 1 stycznia 2026 r.

Skutkiem proponowanych rozwiązań jest zmiana:

- 1) ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego;
- 2) ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji;
- 3) ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych;
- 4) ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych;
- 5) ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej;
- 6) ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw;
- 7) ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów oraz o centralnej ewidencji emisyjności budynków;
- 8) ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym;
- 9) ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych;
- 10) ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji;
- 11) ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw;
- 12) ustawy z dnia 20 maja 2021 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw;

13) ustawy z dnia 5 sierpnia 2022 r. o dodatku węglowym.

Ustawa zawiera przepisy przejściowe związane z proponowanymi w niej rozwiązaniami (art. 51–63).

Ustawa wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia (art. 64).

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt ustawy wpłynął do Sejmu jako przedłożenie rządowe w dniu 25 sierpnia 2022 r. (druk sejmowy nr 2543). W tym samym dniu projekt został skierowany do pierwszego czytania na posiedzeniu Sejmu.

W dniu 2 września 2022 r. Sejm na 60. posiedzeniu skierował projekt ustawy do Komisji do Spraw Energii, Klimatu i Aktywów Państwowych. Komisja do Spraw Energii, Klimatu i Aktywów Państwowych przyjęła projekt i wniosła o jego uchwalenie przez Sejm w brzmieniu zaproponowanym w sprawozdaniu (druk sejmowy nr 2550).

Drugie czytanie projektu ustawy odbyło się na 60. posiedzeniu Sejmu w dniu 2 września 2022 r.

Sejm uchwalił ustawę na 60. posiedzeniu w dniu 2 września 2022 r. Za przyjęciem ustawy głosowało 293 posłów, przy 22 głosach przeciw i 112 głosach wstrzymujących się.

III. Uwaga o charakterze ogólnym

Z uwag na to, że opiniowana ustawa została przekazana Senatowi przez Marszałka Sejmu w dniu 5 września 2022 r., niniejsza opinia ogranicza się do wybranych i zasadniczych uchybień tego aktu. W świetle tak krótkiego czasu na jej przygotowanie, nie obejmuje ona swoim zakresem wszystkich wad opiniowanej ustawy o charakterze legislacyjnym i redakcyjnym.

IV. Uwagi o charakterze konstytucyjnym

1. Proponowana ustawa zawiera przepisy określające zadania samorządu terytorialnego, w tym rozstrzygające, że wypłata rekompensat dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3 ust. 2, wypłata dodatków dla gospodarstw domowych i dodatków dla podmiotów wrażliwych **jest zadaniem zleconym gminie**. Mimo tego projekt opiniowanej ustawy nie został skierowany do Komisji Wspólnej Rządu

i Samorządu Terytorialnego (Komisji Wspólnej), która zgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej stanowi forum wypracowania wspólnego stanowiska Rządu i samorządu terytorialnego (art. 2 ust. 1) oraz opiniuje rządowe projekty aktów normatywnych, dotyczących problematyki samorządu terytorialnego, w tym określających relacje pomiędzy samorządem terytorialnym, a innymi organami administracji publicznej (art. 3 pkt 5). Przepis art. 8 tej ustawy zobowiązuje natomiast członków Rady Ministrów oraz inne podmioty właściwe do przygotowania projektów takich aktów normatywnych do ich przedstawienia Komisji Wspólnej do zaopiniowania, a także wymaga dołączenia opinii Komisji Wspólnej do projektu zaopiniowanego przez nią aktu normatywnego. Reasumując, nieprzekazanie projektu procedowanej ustawy do zaopiniowania przez Komisję Wspólną może być uznane za naruszenie trybu wydania tej ustawy, ponieważ uniemożliwia to parlamentowi podjęcie decyzji dotyczącej proponowanych przepisów po zapoznaniu się ze stanowiskiem strony samorządowej (np. wyrok TK z 8 listopada 2005 r., SK 25/02).

2. Z przepisów art. 4 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy wynika, że średnia cena wytwarzania ciepła z rekompensatą jest ustalana dla odbiorców ciepła (wspólnoty mieszkaniowej, spółdzielni mieszkaniowej albo innego podmiotu zapewniającego dostawę ciepła), którzy zapewniają ciepło m.in. lokalom podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4. W celu umożliwienia stosowania tej ceny odbiorcy ci są obowiązani do złożenia oświadczenia zawierającego m.in. dane służące określeniu szacowanej ilości ciepła, która będzie zużywana na potrzeby podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4 (art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b). Oświadczenie to jest składane przez osobę działającą w imieniu i na rzecz odbiorcy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 i 3. Przepis art. 5 ust. 3 stanowi, że jeżeli osoba taka nie złożyła przedmiotowego oświadczenia albo w oświadczeniu tym określiła szacowaną ilość ciepła, która będzie zużywana na potrzeby wskazane w art. 4 ust. 1 pkt 2 i 3, w sposób rażąco sprzeczny z art. 5 ust. 2, ponosi na zasadzie winy odpowiedzialność **wobec mieszkańców lokali**, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 lub 3. W zakresie podmiotowym tego przepisu nie mieszczą się więc lokale, w których podmioty wskazane w art. 4 ust. 1 pkt 4 prowadzą działalność ale należące do odbiorców ciepła, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 lub 3. Powstaje więc pytanie, czy w sytuacji gdy odbiorca ciepła składający oświadczenie uwzględnia w nim również

lokal, w którym działalność prowadzi podmiot, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4, projektodawca celowo pomija uwzględnienie odpowiedzialności tego odbiorcy również w stosunku do podmiotu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4. Jeżeli tak, to wyjaśnienia wymaga, jakie przesłanki za tym przemawiają, ponieważ rozwiązanie gdzie w analogicznej sytuacji różnicuje się w sposób niekorzystny uprawnienia podmiotów w zależności od ich rodzaju, budzi wątpliwości w kontekście wywodzonej z art. 2 Konstytucji zasady sprawiedliwości społecznej i określonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji zasady równości wobec prawa. Jeżeli nie jest to zabieg celowy, to mając na uwadze zasadę poprawnej legislacji (zasadę zupełności i określoności przepisów prawa) propozycja poprawki usuwającej zaistniałą lukę będzie możliwa po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela Rządu.

3. Proponowany w art. 64 ustawy termin jej wejścia w życie w powiązaniu z określonymi w ustawie terminami dla dokonania poszczególnych czynności związanych z wypłatą rekompensaty oraz dodatków dla gospodarstw domowych i dodatków dla podmiotów wrażliwych nie zapewnia Prezydentowi RP konstytucyjnego terminu do podpisania ustawy, określonego w art. 122 ust. 2 Konstytucji na 21 dni od dnia jej przedstawienia.
4. Przepis art. 31 ust. 4 ustawy stanowi, że jeżeli wartość przyznanej przez gminę przedsiębiorstwu energetycznemu dodatkowej rekompensaty wynosi więcej niż 10% rekompensaty, gmina **może** zostać, w całości lub w części, zwolniona z konieczności zapewnienia wkładu własnego do inwestycji realizowanych z środków Rządowego Funduszu Polski Ład. Zgodnie z art. 31 ust. 5 **zakres tego zwolnienia określi Rada Ministrów, w drodze uchwały**. Należy więc zwrócić uwagę na następujące wątpliwości.

Po pierwsze – art. 31 ust. 4 jest zbyt ogólnikowy. Nie określa przesłanek, którymi właściwy podmiot jest obowiązany kierować się podejmując decyzję w zakresie przedmiotowego zwolnienia, w tym kiedy zwolnienie to może dotyczyć całości, a kiedy części tego wkładu. Nie określa też trybu i zasad dokonywania takiego zwolnienia. Pozostawia w tym zakresie zbyt dużą swobodę decyzji podmiotowi podejmującemu takie rozstrzygnięcie. Może więc być uznany za naruszający określoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji zasadę równości wobec prawa, w stosunku do gmin znajdujących się w podobnej albo takiej samej sytuacji, a także wywodzoną z art. 2 Konstytucji zasadę określoności (zupełności) przepisów prawa.

Po drugie – za niedopuszczalne należy przyjąć, aby **zakres** omawianego zwolnienia, bezpośrednio dotyczącego uprawnień (interesu) podmiotu niezależnego organizacyjnie od Rady Ministrów (gmin), był określony **w akcie o charakterze wewnętrznym** (uchwale Rady Ministrów). **Jednoznacznie rozstrzyga o tym art. 93 ust. 1 Konstytucji stanowiąc, że uchwały Rady Ministrów mają charakter wewnętrzny i obowiązują tylko jednostki organizacyjne podległe organowi wydającemu te akty.** Materia ta powinna stanowić przedmiot przepisów powszechnie obowiązujących.

Niezależnie od powyższego, proponowane przepisy mogą też być uznane za naruszające określoną w art. 7 Konstytucji zasadę legalizmu, ponieważ nie zapewniają, aby organ władzy publicznej działał w rozpatrywanym przypadku na podstawie i w granicach prawa.

5. Analogiczne wątpliwości do przedstawionych w powyższej uwadze nr 4, w zakresie fakultatywnego podejmowania decyzji, dotyczą art. 37 ust. 2 ustawy, z tym zastrzeżeniem, że w rozpatrywanym przypadku będzie to decyzja niekorzystana dla jej adresata. Przepis ten przewiduje, że Prezes URE niezależnie od kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 tego artykułu, **może** nałożyć karę pieniężną na kierownika przedsiębiorstwa energetycznego. Nie określa on natomiast przesłanek, którymi Prezes URE kieruje się przy podejmowaniu takiej decyzji.

V. Uwagi o charakterze systemowym i doprecyzującym, w tym szczegółowe uwagi o legislacyjnych i redakcyjnym

1. Wątpliwości budzi proponowany art. 1 ustawy.

Po pierwsze – ponieważ nie obejmuje swoim zakresem wszystkich spraw regulowanych ustawą, tj. przewidujących możliwość:

- 1) udzielania Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych pożyczki ze środków budżetu państwa na finansowanie zadań związanych z przeciwdziałaniem sytuacjom kryzysowym na rynku surowców energetycznych (art. 33);
- 2) zaciągania kredytu, pozyskiwania limitów na gwarancje bankowe, limitów na akredytywy bankowe oraz limitów kredytowych na transakcje skarbowe zabezpieczające ryzyko zmienności kursu walutowego lub ryzyko zmienności węgla przez podmioty, o których mowa w art. 7a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym, którym w drodze decyzji

administracyjnej wydano polecenie zakupu węgla energetycznego i sprowadzenie go do Polski, lub spółki dominujące wobec tych podmiotów (art. 34);

- 3) zaciągania przez Rządową Agencję Rezerw Strategicznych kredytu w Banku Gospodarstwa Krajowego w celu realizacji polecenia wydanego, w drodze decyzji administracyjnej, podmiotom, o których mowa w art. 7a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym, zakupu węgla energetycznego i sprowadzenie go do Polski (art. 35).

Po drugie – ponieważ określony w nim zakres spraw nie jest kompatybilny z regulowanym w przepisach materialnych ustawy. Art. 1 pkt 1 stanowi, że ustawa reguluje zasady i tryb ustalania przez wytwórcę ciepła **określonego poziomu średnich cen** wytwarzania ciepła dla odbiorców na potrzeby gospodarstw domowych i potrzeby użyteczności publicznej, **zwanych dalej** „średnimi cenami wytwarzania ciepła z rekompensatą”. Z proponowanej redakcji wynika, że wskazany wyżej skrót nie obejmuje określenia „**określonego poziomu**” średnich cen wytwarzania ciepła. Dalsze przepisy, w szczególności zgrupowane w rozdziale 2 odnoszą się do „średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą” (np. art. 4), nie zaś do „poziomu” czy też „określonego poziomu” tej średniej ceny. Powstaje więc wątpliwość, **co należy rozumieć przez „poziom” albo „określony poziom” tych cen**, skoro nie wyjaśniają tego przepisy materialne, i czy użycie w art. 1 pkt 1 tego zwrotu jest właściwe. Podobnie rzecz ma się w przypadku „**ustalania limitu średniej ceny wytwarzania ciepła, od której może być przyznawana rekompensata**”. Z brzmienia proponowanych przepisów materialnych ustawy nie wynika, które z nich określają zasady i tryb ustalania przedmiotowego **limitu** (nieprzekraczalnej wysokości) średniej ceny wytwarzania ciepła. Jak się wydaje proponowane przepisy określają natomiast zasady ustalania kwoty rekompensaty (art. 12 ust. 3 – iloczyn różnicy średniej ceny wytwarzania ciepła i średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą oraz ilości sprzedanego ciepła dla odbiorców), czy wzór na podstawie, którego oblicza się średnią cenę wytwarzania ciepła oznaczoną symbolem „CT” (art. 12 ust. 4), a także rozstrzygają, że w przypadku gdy średnia cena wytworzenia ciepła jest niższa niż średnia cena wytworzenia ciepła z rekompensatą, to rekompensata nie przysługuje (art. 3 ust. 7).

Reasumując, ewentualne propozycje poprawek w omówionym zakresie będą możliwe po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela Rządu.

2. W art. 2 pkt 3 ustawy wyrazy „podmiot, o którym mowa w” proponuje się zastąpić wyrazami „przedsiębiorstwo energetyczne w rozumieniu”, jednolicie z rozwiązaniem przyjętym w art. 3 pkt 1, definiującym określenie „ciepło”, oraz spójnie z terminologią definiowanego określenia użytą w ustawie podstawowej, jaką jest ustawa – Prawo energetyczne.

Propozycja poprawki:

w art. 2 w pkt 3 wyrazy „podmiot, o którym mowa w” zastępuje się wyrazami „przedsiębiorstwo energetyczne w rozumieniu”.

3. W art. 3 ust. 1 ustawy proponuje się odnosić do przedsiębiorstwa energetycznego wskazując rodzaj posiadanego przez to przedsiębiorstwo koncesji, dokonując powiązania wskazanej w nim ogólnie koncesji z rodzajem wykonywania przez to przedsiębiorstwo działalności gospodarczej. W omawianej sprawie zasadnym wydaje się adaptacja rozwiązania przyjętego w ustawie – Prawo energetyczne, odzwierciedlonego np. w przepisie art. 3 ust. 2 opiniowanej ustawy.

Propozycja poprawki:

w art. 3 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania ciepła, które jest dostarczane do odbiorców ciepła, o których mowa w art. 4 ust. 1, i wykonujące tą działalność, dla:”.

4. Wątpliwości budzi przepis części wspólnej art. 3 ust. 1 ustawy.

Po pierwsze – odnosi się on w sposób ogólny do „rekompensaty” uwzględnianej w ustalanych przez przedsiębiorstwo energetyczne cen i stawek opłat oraz we wprowadzanych i ustalanych przez nie cenach do stosowania w rozliczeniach z odbiorcami ciepła. Wydaje się, że w rozpatrywanym przypadku chodzi o rekompensatę, o której mowa w art. 12 ust. 1 ustawy. Jeżeli tak, to rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Po drugie – odnosi się on do **ustalania** określonych w nim **cen** (ceny ciepła, ceny za zamówioną moc cieplną, ceny nośnika ciepła) **i stawek opłat** (stawki opłaty miesięcznej za zamówioną moc cieplną, stawki opłaty za ciepło) oraz do **wprowadzania do stosowania** w rozliczeniach z odbiorcami ciepła **cen** z rekompensatą. Powstaje pytanie, czy należy przez to rozumieć, że nie wprowadza się do stosowania w rozliczeniu

z odbiorcami ustalanych przez to przedsiębiorstwo z rekompensatą **stawek opłat (stawki opłaty miesięcznej za zamówioną moc cieplną, stawki opłaty za ciepło)**, a jeżeli tak, to jaka jest relacja art. 3 ust. 1 do art. 3 ust. 6 **odnoszącego się do stosowania od dnia 1 października 2022 r. do dnia 30 kwietnia 2023 r. cen i stawek opłat**. Sprawa ta wymaga wyjaśnienia przez przedstawiciela Rządu. W przypadku natomiast gdy omawiany przepis powinien dotyczyć wprowadzenia do stosowania ustalonych przez przedsiębiorstwo energetyczne cen i stawek opłat, rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 3 w ust. 1 w części wspólnej po wyrazach „ciepło z rekompensatą” dodaje się wyrazy „, , o której mowa w art. 12 ust. 1, ” oraz wyrazy „ceny z rekompensatą” zastępuje się wyrazami „ceny lub stawki opłat z tą rekompensatą”.

5. Wątpliwości budzi relacja przepisów art. 3 ust. 1 i 2 ustawy.

Po pierwsze – art. 3 ust. 1 dotyczy ustalenia przez przedsiębiorstwo energetyczne poszczególnych **cen i stawek opłat** z rekompensatą, wynikających ze średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą (o czym mowa w powyższej uwadze nr 4). Przepis art. 3 ust. 2 dotyczy natomiast ustalania przez przedsiębiorstwo energetyczne, nieposiadające koncesji, już nie poszczególnych cen i stawek opłat a **składników** średniej ceny wytwarzania ciepła wynikających ze średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą, mimo, że zgodnie z jego wcześniejszą treścią przedsiębiorstwo to **kalkuluje ceny lub stawki opłat** zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 46 ust. 5 i 6 ustawy – Prawo energetyczne. Powstają więc pytania, z czego wynika ta różnorodność, jaka jest relacja cen i stawek opłat z ust. 1 do składników średniej ceny wytwarzania ciepła z ust. 2, czy wskazane ceny i stawki opłat nie są składnikami średniej ceny wytwarzania ciepła. Jeżeli przez omawiane składniki średniej ceny wytwarzania ciepła należy rozumieć ceny i stawki opłat, o których mowa w art. 3 ust. 1, rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki. W przeciwnym razie propozycja poprawki będzie możliwa po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela Rządu.

Po drugie – powstaje pytanie o relację cen i stawek opłat, o których mowa w ust. 2, do cen i stawek opłat, o których mowa w ust. 1, jeżeli chodzi o ich nazwy. Jeżeli są to ceny i stawki opłat o tej samej nazwie, to rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej

poprawki. W przeciwnym razie propozycja poprawki będzie możliwa po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela Rządu. **Analogiczna uwaga odnosi się odpowiednio do przepisu art. 3 ust. 6.**

Propozycja poprawki:

w art. 3:

- a) w ust. 2 po wyrazach „kalkuluje ceny lub stawki” dodaje się wyrazy „, , o których mowa w ust. 1,” oraz wyrazy „ustala składniki średniej ceny wytwarzania ciepła” zastępuje się wyrazami „ustala ceny i stawki opłat, o których mowa w ust. 1,”,
- b) w ust. 6 po wyrazach „ceny lub stawki opłat” dodaje się wyrazy „, , o których mowa w ust. 1,”.

6. Przepis art. 3 ust. 2 ustawy odnosi się do kalkulowania przez przedsiębiorstwo energetyczne cen i stawek opłat dla **każdego źródła lub grupy źródeł stosujących ten sam rodzaj paliwa**. Pozostałe przepisy tego artykułu odnoszą się do „każdego źródła ciepła” i „grupy źródeł ciepła stosujących ten sam rodzaj paliwa, z których żaden nie przekracza 5 MW zainstalowanej mocy cieplnej” (art. 3 ust. 1) albo „źródeł ciepła” (np. art. 3 ust. 5). W związku z tym:

- 1) przepis ten należy doprecyzować przez wskazanie, że dotyczy on źródeł **ciepła**;
- 2) wyjaśnienia wymaga, czy faktycznie intencją projektodawcy jest, aby przepis ten obejmował swoim zakresem regulacji wszystkie grupy źródeł ciepła stosujących ten sam rodzaj paliwa, bez ograniczania go do określonej mocy cieplnej, czy może z ograniczeniem do określonej mocy cieplnej, jak ma to miejsce w przypadku art. 3 ust. 1 pkt 2.

W związku z powyższym do rozważenia poddaje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 3 w ust. 2 wyrazy „źródła lub grupy źródeł” zastępuje się wyrazami „źródła ciepła lub grupy źródeł ciepła”

albo

w art. 3 w ust. 2 wyrazy „źródła lub grupy źródeł stosujących ten sam rodzaj paliwa” zastępuje się wyrazami „źródła ciepła lub grupy źródeł ciepła stosujących ten sam rodzaj paliwa, z których żadne nie przekracza 5 MW zainstalowanej mocy cieplnej”.

7. Wątpliwości budzą przepisy art. 4 ust. 1 ustawy określające podmioty (odbiorców ciepła), dla których przedsiębiorstwo energetyczne ustala średnią cenę wytwarzania ciepła z rekompensatą, w zakresie gospodarstw domowych oraz podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4.

Po pierwsze – z proponowanych przepisów rozdziału 2 wynika, że odbiorcą ciepła, dla którego ustala się średnią cenę wytwarzania ciepła, średnią cenę wytwarzania ciepła z rekompensatą, czy też ceny i stawki opłat z rekompensatą **nie jest bezpośrednio gospodarstwo domowe**, tylko wspólnoty mieszkaniowe albo spółdzielnie mieszkaniowe, w których gospodarstwa domowe się znajdują, albo podmioty wskazane w art. 4 ust. 1 pkt 3, które na mocy ustawy, umowy albo innego tytułu prawnego są uprawnione lub zobowiązane do zapewnienia ciepła do lokali mieszkalnych na potrzeby zużycia przez gospodarstwa domowe. Świadczą o tym np. przepisy art. 5 i art. 6 stanowiące, że odbiorcami, którzy w celu umożliwienia stosowania średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą, składają sprzedawcy ciepła stosowane oświadczenia, w tym dotyczące gospodarstw domowych, są **odbiorcy ciepła, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2–4**, art. 8 ust. 1 stanowiące, że **sprzedawca ciepła dokonuje rozliczeń z odbiorcami ciepła, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2–4**, czy art. 10 ust. 2 stanowiące, że sprzedawca ciepła w systemie ciepłowniczym przekazuje wytwórcy ciepła w tym systemie informację o rzeczywistej ilości ciepła sprzedanego do odbiorców, o których mowa w art. 4 ust. 1, **którzy złożyli oświadczenia na podstawie art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1**. W związku z tym wydaje się, że gospodarstwo domowe nie powinno być wskazane w art. 4 ust. 1 pkt 1, jako odbiorca ciepła, dla którego ustala się średnią cenę wytwarzania ciepła. **Reasumując**, jeżeli gospodarstwo domowe nie jest omawianym odbiorcą ciepła, to należałoby dokonać skreślenia go z art. 4 ust. 1 pkt 1. W przeciwnym razie rozdział 2 ustawy należałoby uzupełnić o przepisy dotyczące kwestii składania oświadczeń przez gospodarstwa domowe i rozliczania się przez nie ze sprzedawcą ciepła.

Po drugie – zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 4 odbiorcami ciepła, dla których ustala się średnią cenę wytwarzania ciepła z rekompensatą są określone w nim tzw. podmioty pożytku publicznego. Zgodnie z art. 6 ust. 1 są one obowiązane do złożenia oświadczenia w celu umożliwienia stosowania wobec nich średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą (cen i stawek opłat). Z art. 4 ust. 1 pkt 2 i 3 wynika natomiast, że do zapewnienia w lokalach tych podmiotów ciepła mogą być zobowiązane wspólnoty mieszkaniowe,

spółdzielnie mieszkaniowe albo inne podmioty, które w składanych przez siebie oświadczeniach uwzględniają, na potrzeby rozliczenia się ze sprzedawcą ciepła, ciepło zużywane w lokalach, w których działalność prowadzą podmioty określone w art. 4 ust. 1 pkt 4. Z proponowanych przepisów wynika, że podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 i 3, jak i podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4, składają oświadczenia nawet jeżeli prowadzą działalność w lokalach podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 i 3. Ustawa nie zawiera bowiem w tym zakresie żadnych norm kolizyjnych, np. wyłączających obowiązek składania oświadczeń przez podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4, jeżeli prowadzą one wyłącznie działalność w lokalach odbiorców, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 i 3, albo wyłączających ze składanych przez nie oświadczeń takich lokali (jeżeli działalność podstawowa podmiotu pożytku publicznego jest prowadzona zarówno w budynkach tych podmiotów, jak i w budynkach odbiorców ciepła, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 lub 3).

Po trzecie – z art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. b wnioskować można, że przepisy rozdziału 2 mają mieć zastosowanie również do **gospodarstw domowych mających lokale mieszkalne w budynkach podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4**, np. gospodarstwa domowego mającego lokal mieszkalny w podmiocie systemu oświaty (szkole). Wątpliwości budzi jednak, czy zużywanie ciepła w takim lokalu będzie zaliczane do **zużycia ciepła na potrzeby podstawowej działalności podmiotu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4**. Jest to o tyle istotne, że zużycie ciepła na potrzeby działalności takiego podmiotu jest warunkiem objęcia lokali, do których zapewnia on ciepło przepisami rozdziału 2. Zaznaczyć należy, że **z brzmienia art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. a oraz b wynika, że zużycie ciepła na potrzeby gospodarstw domowych w lokalach mieszkalnych i na potrzeby części wspólnych budynków wielolokalowych jest czymś innym niż zużyciem ciepła na potrzeby podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4**, a więc, że nie jest zużyciem ciepła uprawniającym do stosowania **średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą**. Przepis ten wyraźnie odróżnia zużycie ciepła **na potrzeby podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4** (art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. a) oraz **na potrzeby gospodarstw domowych w lokalach mieszkalnych i na potrzeby części wspólnych budynków wielolokalowych** (art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. b). Powstaje więc pytanie, czy ustawa nie wymaga uzupełnienia zapewniającego stosowanie przepisów również do zużycia ciepła w takich lokalach mieszkalnych i częściach wspólnych budynków wielolokalowych. **Analogiczne wątpliwości dotyczą**

ciepła zużywanego jeszcze na tzw. inne potrzeby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. c.

Po czwarte – omawiane przepisy art. 6 ust. 2 i 3 pozostają w kolizji z przepisami art. 4 ust. 1 pkt 4, w zakresie, w jakim odnoszą się do potrzeb zużywania ciepła na potrzeby gospodarstw domowych w budynkach podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4 (o czym mowa wyżej), zakładając oczywiście, że zużycie ciepła na potrzeby gospodarstw domowych w budynkach podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4, nie jest zaliczane do podstawowej działalności tych podmiotów, a ma być objęte średnią ceną wytwarzania ciepła z rekompensatą.

Reasumując, w zależności od wyjaśnień przedstawiciela Rządu, co do poruszonych wyżej kwestii, do rozważenia poddaje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 4 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przy ustalaniu średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą dla odbiorców ciepła, o których mowa w ust. 1 pkt 4:

- 1) nie uwzględnia się lokali podmiotów, o których mowa ust. 1 pkt 2 i 3, w których odbiorcy ci prowadzą działalność;
- 2) uwzględnia się zużycie ciepła na potrzeby gospodarstw domowych w lokalach mieszkalnych tych odbiorców, a także na potrzeby części wspólnych budynków wielolokalowych tych odbiorców.”.

8. Przepis art. 5 ust. 6 ustawy proponuje się doprecyzować przez określenie, że wskazana w nim umowa kompleksowa jest umową, o której mowa w art. 5 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne. Należy bowiem zaznaczyć, że określenie „umowa kompleksowa” jest skrótem użytym w art. 3 pkt 6b tej ustawy, a dotyczącym umowy kompleksowej, o której mowa w jej art. 5 ust. 3. Zgodnie natomiast z wymogami Zasad techniki prawodawczej skrót określenia jest używany na potrzeby ustawy, w której go użyto i tylko w tej ustawie.

Propozycja poprawki:

w art. 5 w ust. 6 po wyrazach „umowy kompleksowej” dodaje się wyrazy „, o której mowa w art. 5 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, zwanej dalej „umową kompleksową”„.

9. Przepis art. 5 ust. 7 ustawy proponuje się uzupełnić o wskazanie terminu, w jakim odbiorca ciepła jest obowiązany złożyć oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 tego artykułu, przy każdej zmianie danych zawartych w złożonym wcześniej oświadczeniu. Ma to szczególne znaczenie w przypadku oświadczeń składanych przez podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2. Zgodnie bowiem z art. 36 ust. 1, kto nie dopełnia obowiązku złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 5 ust. 1, w imieniu i na rzecz podmiotów określonych w art. 4 ust. 1 pkt 2, podlega karze grzywny od 500 do 50 000 złotych. **Analogiczna uwaga dotyczy art. 6 ust. 7.** Propozycja poprawki w tym zakresie będzie możliwa po wskazaniu przez przedstawiciela Rządu terminu na złożenie ww. oświadczenia.
10. Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy osoba działająca w imieniu i na rzecz odbiorcy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4, która w oświadczeniu wskazanym w ust. 1, określi szacowaną ilość ciepła, która będzie zużywana na potrzeby, o których mowa w ust. 1 pkt 2, w sposób rażąco sprzeczny z ust. 2, ponosi na zasadzie winy odpowiedzialność wobec podmiotu określonego w art. 4 ust. 1 pkt 4. Przepis ten nie przewiduje natomiast odpowiedzialności osoby obowiązanej do złożenia takiego oświadczenia również za jego niezłożenie, tak jak ma to miejsce w przypadku osoby składającej oświadczenie na podstawie art. 5 ust. 1 (art. 5 ust. 3). Rozwiązanie takie budzi wątpliwości, ponieważ niezłożenie omawianego oświadczenia pociąga niekorzystne skutki dla podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4. W związku z tym rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki, uwzględniającej również zmianę przepisu karnego art. 36 ust. 1 i 2, która polega na objęciu sankcją niedopełnienie obowiązku złożenia omawianego oświadczenia, tak jak w przypadku wspólnot mieszkaniowych i spółdzielni mieszkaniowych.

Propozycja poprawki:

w art. 6 w ust. 3 wyrazy „która w oświadczeniu, o którym mowa w ust. 1, określi” zastępuje się wyrazami „która mimo ciążącego na niej obowiązku nie złożyła oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, albo w oświadczeniu tym określiła”;

w art. 36:

- a) w ust. 1 po wyrazach „pkt 2” dodaje się wyrazy „i 3”;
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku ukarania za czyn określony w ust. 1 osoby, która nie dopełniła obowiązku złożenia oświadczenia w imieniu i na rzecz podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2, sąd może orzec zakaz zajmowania stanowiska członka zarządu wspólnoty mieszkaniowej lub członka zarządu spółdzielni mieszkaniowej.”.

11. Przepis art. 10 ust. 1 ustawy stanowi, że sprzedawca ciepła w systemie ciepłowniczym przekazuje w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy wytwórcy ciepła w tym systemie informację o szacowanej ilości ciepła, która będzie zużywana przez odbiorców ciepła na podstawie oświadczeń, o których mowa w art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1. Wyjaśnienia wymaga więc relacja art. 10 ust. 1 do przepisów art. 5 ust. 4 i 5 oraz art. 6 ust. 4 i 5, przewidujących możliwość złożenia tych oświadczeń również po upływie 21 dni od dnia nabycia uprawnienia do stosowania przez odbiorcę ciepła średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą, a więc również po upływie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy. Ewentualna propozycja poprawki w tym zakresie będzie możliwa po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela Rządu.

12. W art. 10 ust. 1 i 2 ustawy wyrazy „ceny za moc zamówioną” proponuje się zastąpić wyrazami „ceny za zamówioną moc cieplną”, zgodnie z nazwą tej ceny określoną w pozostałych przepisach ustawy (np. art. 3 ust. 1, art. 12 ust. 4).

Propozycja poprawki:

w art. 10 w ust. 1 i 2 wyrazy „ceny za moc zamówioną” zastępuje się wyrazami „ceny za zamówioną moc cieplną”.

13. W art. 10 w ust. 2 ustawy należy dokonać korekty redakcyjnej, zapewniającej jego jednolitość z pozostałymi przepisami ustawy.

Propozycja poprawki:

w art. 10 w ust. 2 wyrazy „od 1 października 2022 r. do 30 kwietnia 2023 r.” zastępuje się wyrazami „od dnia 1 października 2022 r. do dnia 30 kwietnia 2023 r.”.

14. Z brzmienia art. 12 ust. 3 ustawy nie wynika, do którego elementu tego przepisu odnosi się kończące go zastrzeżenie „powiększoną o podatek od towarów i usług”. W związku z tym ewentualna propozycja poprawki w tym zakresie będzie możliwa po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela Rządu.

15. W art. 13 ust. 5 pkt 3 ustawy wyraz „NIP” proponuje się zastąpić wyrazami „numer identyfikacji podatkowej (NIP)”. Należy zaznaczyć, że „NIP” jest skrótem użytym w art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników. **Analogiczna uwaga dotyczy art. 26 ust. 10 pkt 3 i art. 55 ust. 5 pkt 3.**

Propozycja poprawki:

w art. 13 w ust. 5 w pkt 3, w art. 26 w ust. 10 w pkt 3 i w art. 55 w ust. 5 w pkt 3 wyraz „NIP” zastępuje się wyrazami „numer identyfikacji podatkowej (NIP)”.

16. Przepis art. 15 ust. 3 ustawy proponuje się uzupełnić o termin, w jakim należy dokonać zwrotu środków, analogicznie do rozwiązania przyjętego w ust. 4 tego artykułu. W przeciwnym razie proponowany przepis może powodować problemy przy stosowaniu art. 15 ust. 5 przewidującego, że w przypadku gdy podmiot uprawniony nie zwróci nienależnie otrzymanej rekompensaty, podmiot wypłacający wzywa ten podmiot do jej zwrotu w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Ewentualna propozycja poprawki będzie możliwa po wskazaniu przez przedstawiciela Rządu terminu zwrotu nienależnie otrzymanej rekompensaty, w przypadku, o którym mowa w art. 15 ust. 3.

17. W art. 21 ustawy należy dokonać korekty redakcyjnej, w części odnoszącej się do kończących ten artykuł wyrazów „niezbędne dane”.

Propozycja poprawki:

w art. 21 wyrazy „niezbędne dane” zastępuje się wyrazami „niezbędnych danych”.

18. Proponuje się, aby art. 22 ustawy odnosił się do decyzji administracyjnej, zapewniając zgodność terminologiczną proponowanych przepisów z pozostałymi przepisami procedowanej ustawy w sposobie odnoszenia się do takich decyzji (np. art. 14 ust. 2, 4 i 5, art. 15 ust. 6) oraz z wymogami § 10 Zasad techniki prawodawczej. Zaznaczyć należy, że opiniowana ustawa używa określenia „decyzja” również w znaczeniu innym niż decyzja administracyjna (np. art. 35 ust. 1 odnoszący się do decyzji Rady Ministrów o zakupie przez Rządową Agencję Rezerw Strategicznych). **Analogiczna uwaga odnosi się do art. 24 ust. 26, art. 26 ust. 15 i art. 35 ust. 1.**

Propozycja poprawki:

w art. 22, w art. 24 w ust. 26 w zdaniu pierwszym i drugim oraz w art. 26 w ust. 15 wyraz

„decyzji” zastępuje się wyrazami „decyzji administracyjnej”;

w art. 35 w ust. 1 wyrazy „tej decyzji” zastępuje się wyrazami „tej decyzji administracyjnej”.

19. Zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy dodatek dla gospodarstwa domowego przysługuje również w przypadku kominka, kozy, ogrzewacza powietrza, trzonu kuchennego, piecokuchni i pieca kaflowego na paliwo stałe, zasilanych innym rodzajem biomasy niż palet drzewny i drewno kawałkowe. Przepis art. 24 ust. 11, określający wysokość dodatku dla gospodarstwa domowego, nie przewiduje natomiast dodatku dla tego rodzaju źródeł ciepła. Ponadto art. 24 ust. 1 pkt 1 odnosi się do **pieca kaflowego na paliwo stałe**, a art. 24 ust. 11 pkt 2 do **pieca kaflowego**. W związku z tym przepisy te wymagają zmiany, zapewniającej ich spójność we wskazanym zakresie. Jeżeli dodatek przysługuje źródłom ciepła określonym zgodnie z art. 24 ust. 11, z tym zastrzeżeniem, że art. 24 ust. 11 pkt 2 powinien dotyczyć „pieca kaflowego na paliwo stałe” rekomenduje się przejęcia zaproponowanej poniżej poprawki. W przeciwnym razie ewentualna propozycja poprawki będzie możliwa po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela Rządu.

Propozycja poprawki:

w art. 24 w ust. 1:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) kocioł na paliwo stałe zasilany peletem drzewnym lub innym rodzajem biomasy, z wyłączeniem drewna kawałkowego;”;

b) dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) kocioł na paliwo stałe, kominek, koza, ogrzewacz powietrza, trzon kuchenny, piecokuchnia albo piec kaflowy na paliwo stałe, zasilane drewnem kawałkowym;”.

20. Zgodnie z art. 24 ust. 8 ustawy dodatek dla gospodarstw domowych nie przysługuje osobie w gospodarstwie domowym, na potrzeby którego zostało zakupione paliwo stałe, po cenie i od przedsiębiorcy, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących ochronie odbiorców niektórych paliw stałych w związku z sytuacją na rynku tych paliw. Należy więc zaznaczyć, że ww. art. 2 ust. 1 nie obowiązuje od dnia 12 sierpnia 2022 r. (został uchylony ustawą z dnia 5 sierpnia 2022 r. o dodatku węglowym). Dla uniknięcia odsyłania do nieobowiązującego

już przepisu rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki, pozwalającej osiągnąć analogiczny skutek bez odsyłania do art. 2 ust. 1 tej ustawy.

Propozycja poprawki:

w art. 24 w ust. 8 wyrazy „po cenie i od przedsiębiorcy, o których mowa w art. 2 ust. 1” zastępuje się wyrazami „po cenie nie wyższej niż 996,60 zł brutto za tonę od przedsiębiorcy, któremu przysługiwała za to rekompensata na podstawie”.

21. W art. 24 ust. 29 ustawy należy dokonać korekty nazwy wniosku, którego wzór ma być określony w drodze rozporządzenia, zastępując wyrazy „wniosku o dodatek dla gospodarstw domowych” wyrazami „wniosku o wypłatę dodatku dla gospodarstw domowych” – zgodnie z nazwą tego wniosku określoną we wcześniejszych przepisach materialnych omawianego artykułu.

Propozycja poprawki:

w art. 24 w ust. 29 wyrazy „wniosku o dodatek dla gospodarstw domowych” zastępuje się wyrazami „wniosku o wypłatę dodatku dla gospodarstw domowych”.

22. Wątpliwości budzą przepisy określające finansowanie przewidzianej w ustawie pomocy dla przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców ciepła, w szczególności co do terminów przewidzianych na dokonanie kolejnych czynności niezbędnych dla finalnego uzyskania takiej pomocy.

Po pierwsze:

- 1) zgodnie z art. 24:
  - a) wniosek o wypłatę dodatku składa się **w terminie do dnia 30 listopada 2022 r.** (ust. 12),
  - b) wniosek złożony po dniu 30 listopada 2022 r. pozostawia się bez rozpatrzenia (ust. 13),
  - c) dodatek wypłaca się w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku o jego wypłatę (ust. 14);
- 2) zgodnie z art. 29:
  - a) wypłata dodatku jest zadaniem zleconym gminy (ust. 1),
  - b) środki na wypłatę dodatków są przekazywane gminom przez wojewodów w ramach limitu określonego na wypłatę tych dodatków w planie finansowym Funduszu Przeciwdziałania COVID-19 (ust. 2),

- c) gmina składa wojewodzie wniosek o przyznanie środków na wypłatę dodatków **do dnia 30 listopada 2022 r.** (ust. 3 pkt 2),
  - d) środki na realizację wypłaty dodatków są przekazywane **w kwartalnych ratach** (ust. 4);
- 3) zgodnie z art. 30 ust. 4:
- a) wniosek o przekazanie gminom środków na wypłaty dodatków wojewoda składa **co kwartał** do ministra właściwego do spraw energii, **określając łączną wysokość wnioskowanej kwoty**,
  - b) minister właściwy do spraw energii przekazuje wojewodzie środki na wypłatę dodatków, za czwarty kwartał 2022 r., **do dnia 31 października 2022 r.**

Z powyższych terminów wynika, że jeżeli ustawa wejdzie w życie we wrześniu 2022 r. i wnioski o wypłatę dodatku zostaną złożone w tym miesiącu, **to istnieje ryzyko, że wnioskodawca nie uzyska dopłaty w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku**, bo końcowy termin na przekazanie wojewodzie środków na wypłatę dodatków został określony po upływie terminu na wypłatę dodatku, wnioskowanego przed dniem 30 września 2022 r., a już z pewnością w przypadku gdy gminałoży wniosek do wojewody o przyznanie środków na wypłatę dodatków w dniu 30 listopada 2022 r.

Po drugie – art. 30 ust. 3 pkt 2 stanowi, że wójt, burmistrz albo prezydent miasta przedstawia wojewodzie, w terminie do 15. dnia miesiąca następującego po pierwszych trzech miesiącach od rozpoczęcia udzielania rekompensat, rozliczenie środków sporządzone narastająco **za okres od dnia 1 października 2022 r. do dnia kończącego dany kwartał wypłaty rekompensaty**. Z proponowanego przepisu wynika więc, że okres rozpoczęty z dniem 1 października 2022 r. **kończy się w czerwcu 2023 r., tj. w dniu kończącym kwartał, w którym została wypłacona rekompensata za kwiecień 2023 r.** (drugi kwartał). Rozwiązanie to budzi wątpliwości ponieważ z pozostałych przepisów opiniowanej ustawy wynika, że okres stosowania rekompensaty, czy też średniej ceny wytwarzania ciepła z rekompensatą trwa **od dnia 1 października 2022 r. do dnia 30 kwietnia 2023 r.** (np. art. 3 ust. 6, art. 11 ust. 1). Wydaje się więc, że okres wskazany w art. 30 ust. 3 pkt 2 powinien się kończyć z dniem 30 kwietnia 2023 r. Jeżeli tak, to rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Po trzecie – niezrozumiały jest przepis stanowiący, że środki na realizację wypłat dodatków są przekazywane **w kwartalnych ratach**. Dodatek ten jest dodatkiem

jednorazowym, wypłacanym w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku o jego wypłatę (najpóźniej do dnia 31 grudnia 2022 r.) Wydaje się więc, że wykluczone jest w takiej sytuacji przekazywanie co kwartał środków na wypłacenie dodatków. Środki te są raczej przekazywane przez ministra jednorazowo do dnia 31 października 2022 r. Podobnie rzecz się ma z wnioskiem wojewody do ministra właściwego do spraw energii, składanym **co kwartał** o przekazanie gminie środków na wypłatę dodatków oraz z określonymi w art. 30 ust. 4 terminami na przekazanie przez ministra tych środków. Pomijając omówiony wyżej termin 31 października 2022 r., nie wydaje się, aby **dodatek** był wypłacany za pierwszy kwartał 2023 r. i za kwiecień 2023 r., jak wynika z brzmienia art. 30 ust. 4. Terminy te powinny dotyczyć tylko środków na wypłatę **rekompensat** dla przedsiębiorstw energetycznych. **Analogiczne wątpliwości dotyczą art. 32 ust. 3 i 4 oraz art. 51 ust. 2.**

Po czwarte – ustawa nie określa terminu na złożenie przez wojewodę do ministra właściwego do spraw energii wniosku o przekazanie gminom środków na wypłatę dodatku. Ogranicza się do ogólnego stwierdzenia, że wojewoda składa ten wniosek ministrowi co kwartał (art. 30 ust. 4).

Analogiczne wątpliwości odnoszą się odpowiednio do rekompensat oraz dodatków dla podmiotów wrażliwych. **Odnosnie rekompensat** należy zaznaczyć, że ich ostatnia wypłata za kwiecień 2023 r. nie jest opłatą za drugi kwartał 2023 r. (kwiecień–czerwiec), tylko za jeden miesiąc – kwiecień. Oznacza to, że i w tym przypadku nie można mówić o kwartalnym złożeniu wniosku o przekazanie środków na wypłatę rekompensat za ten okres, czy kwartalnym przekazaniu środków na wypłatę rekompensat za ten okres.

W związku z powyższym rekomenduje się przyjęcie zaproponowanych poniżej poprawek, z tym zastrzeżeniem, że poprawki do przepisów art. 30 ust. 4 zdanie pierwsze oraz art. 32 ust. 3, odnoszących się do terminu składania przez wojewodów i zarządcę rozliczeń wniosków do ministra właściwego do spraw energii o przekazanie środków na wypłatę rekompensat i dodatków, będą możliwe do zaproponowania po przedstawieniu wyjaśnień przez przedstawiciela Rządu.

Propozycja poprawki:

w art. 29 w ust. 4 w zdaniu pierwszym wyrazy „w kwartalnych ratach” zastępuje się wyrazami „w terminach określonych w art. 30 ust. 4a”;

w art. 30:

- a) w ust. 3 w pkt 2 wyrazy „do dnia kończącego dany kwartał wypłaty rekompensat” zastępuje się wyrazami „do dnia kończącego każdy okres wypłaty rekompensat, o którym mowa w ust. 4a”,
- b) w ust. 4 skreśla się zdanie drugie,
- c) dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
  - „4a. Minister właściwy do spraw energii przekazuje wojewodzie środki na wypłaty:
  - 1) rekompensat dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3 ust. 2, za:
    - a) czwarty kwartał 2022 r. – do dnia 31 października 2022 r.,
    - b) pierwszy kwartał 2023 r. – do dnia 31 stycznia 2023 r.,
    - c) kwiecień 2023 r. – do dnia 30 kwietnia 2023 r.;
  - 2) dodatków dla gospodarstw domowych i dodatków dla podmiotów wrażliwych – do dnia 31 października 2022 r.”;

w art. 32 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw energii przekazuje zarządcy rozliczeń środki na wypłaty rekompensat dla przedsiębiorstw energetycznych, o których mowa w art. 3 ust. 1, za:

- 1) czwarty kwartał 2022 r. – do dnia 31 października 2022 r.,
- 2) pierwszy kwartał 2023 r. – do dnia 31 stycznia 2023 r.,
- 3) kwiecień 2023 r. – do dnia 30 kwietnia 2023 r.”.

23. Przepis art. 30 ust. 4 ustawy wymaga korekty w części odnoszącej się do wypłat dodatków. Z obecnej treści tego przepisu wynika, że wojewoda składa ministrowi właściwemu do spraw energii wnioski o przekazanie gminom wypłat dodatków, nie zaś wnioski o przekazanie gminom środków na wypłaty dodatków. W związku z tym rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniższej poprawki. Ponadto, ponieważ przepis ten składa się z dwóch zdań, w tym jednego składającego się z wprowadzenia do wyliczenia i wyliczeń (punktów), jest on zredagowany niezgodnie z wymogami poprawnej legislacji. Zgodnie z dyrektywą § 56 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej w obrębie artykułu (ustępu), zawierającego wyliczenie wyróżnia się dwie części: wprowadzenie do wyliczenia oraz punkty. Jako przykład bliźniaczego lecz poprawnie zredagowanego przepisu można wskazać art. 32 ust. 4.

Propozycja poprawki:

w art. 30 w ust. 4:

- a) w zdaniu pierwszym wyrazy „oraz wypłat dodatków” zastępuje się wyrazami „oraz wypłaty dodatków”,
  - b) skreśla się zdanie drugie,
  - c) dodaje się 4a w brzmieniu:
    - „4a. Minister właściwy do spraw energii przekazuje środki wojewodzie w terminie:
      - 1) na wypłaty za czwarty kwartał 2022 r. – do dnia 31 października 2022 r.;
      - 2) na wypłaty za pierwszy kwartał 2023 r. – do dnia 31 stycznia 2023 r.;
      - 3) za kwiecień 2023 r.– do dnia 30 kwietnia 2023 r.”.
24. W art. 34 ust. 11 ustawy wyrazy „zobowiązany jest” proponuje się zastąpić wyrazami „jest obowiązany”, ponieważ przepis ten określa obowiązek administracyjny, a nie zobowiązanie cywilnoprawne.

Propozycja poprawki:

w art. 34 w ust. 11 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „zobowiązany jest” zastępuje się wyrazami „jest obowiązany”.

Sławomir Szczepański

Główny legislator